

ad administrativt Bet ved Stadsfæstelse af en af Menigheden valgt Præst, som tilligemed den til ham knyttede Menighed i alle Henseender skulde stilles under Folkekirkens Love og Tilsyn"; men dette Forslag blev af formelle Grunde nægtet Fremme af Forsamlingens Majoritet, saa at det ikke kom under Afstemning.

Under Discussionen gjorde den residerende Capellan ved Frue Kirke i Aarhus, Bahl, det Forslag, at „Landemodet ved Afstemning skulde slutte sig til Landsstingets Udvalgs Erklæring om, at Kirkens Brøst ikke kunde afhjælpes ved Indførelse af Frimenigheder indenfor Folkekirken, men kun ved et alvorligere Tilsyn fraoven og ved at give Menighederne større Indflydelse paa deres Anliggender“. Ogsaa dette Forslag blev af formelle Grunde nægtet Fremme af Forsamlingens Majoritet, saa at det ikke kunde komme under Afstemning.

Efterat have affluttet Discussionen ved at fremsætte nogle af de i denne Skrivelse nedenfor fremførte Bemærkninger, satte jeg Spørgsmaalet under Afstemning.

Resultatet af Afstemningen var, at af 86 tilstedeværende Geistlige stemte 5: Ja, 71 Nei, medens 10 stemte ikke.

Det andet Spørgsmaal, som forelagdes Landemodet til Besvarelse, var dette: Maa det ansees for ønskeligt, at Menighederne faae nogen Medvirkning i Kaldelsen af deres Præster, naar de Betingelser ere tilstede, som synes nødvendige forat Menighederne kunne faae denne Ret?

Efterat jeg havde oplyst Landemodet om de Svar, der vare indkomne fra Menighedsraadene paa dette dem forelagte Spørgsmaal, aabnedes Discussionen. Under denne blev det af Provst Ballentin fremhævet, at allehaande verdslige, især politiske Bevæggrunde vilde gjøre sig gjældende, naar Menighederne fik Indflydelse paa Kaldelsen af deres Præster; han antog, at der vilde komme Splid i Menighederne og Præsten blive modtaget med Uvillie af den Minoritet, som ikke havde kunnet sætte sine Duffer igjennem, og han befrygtede, at Præsterne let vilde komme i slet Afhængighedsforhold til Menighederne, naar disse havde havt Indflydelse paa deres Kaldelse. Provst Jacobsen gjorde opmærksom paa, at den troende Deel af en Menighed neppe nogenstunde vilde kunne sætte sine Duffer igjennem, og Guds Rige altsaa ikke fremmes ved Menighedernes Indflydelse paa Præsternes Kaldelse. Den vicarierende Præst i Viby, G. Brammer, meddeelte Forsamlingen Oplysning om Forholdene paa de Steder i Hertugdømmet Slesvig, hvor Valgret er indrømmet Menighederne; han viste baade Skygge- og Lyssiderne ved saadan Valgret. Som Skyggesider fremhævede han især de forskjellige Intriger, der let kunde gjøre sig gjældende ved Valgene, samt Fristelsen for Præster og Menigheder til at sætte det som det høieste Maal for en Præsts Virksomhed: at gjøre sig yndet i Menigheden; som Lyssider fremhævede han især Menighedens Kjærlighed til den Præst, den havde valgt, samt den større kirkelige Interesse, som i det Hele fandtes hos de Menigheder, der havde Valgret. Det var hans Overbeviisning, at Menighederne i Slesvig ikke alene satte stor Priis paa deres Valgret, men ogsaa benyttede den med Skjønnsomhed, og han sølte sig forviiset om, at det Samme vilde skee her i Landet, naar Menighederne fik en lignende Rettinghed. Provsterne Pram-Gad, Langhoff og flere Geistlige udtalte sig ogsaa til Bedste for at indrømme Menighederne nogen Indflydelse paa Kaldelsen af deres Præster; Menighedernes Duffer om saadan Indflydelse var berettiget og burde imødekomes; men Meningerne vare deelte om, hvori denne Indflydelse skulde bestaae. Medens Nogle vilde, at alle Ansøgninger burde sendes til Menighedsraad, som allevegne burde oprettes, for at disse kunde faae Leilighed til at udtale Menighedernes Duffer ved Kaldelsen af deres Præster, antog Andre, at Menighederne derved let vilde stræbe at faae en lignende Indflydelse paa Præsternes Kaldelse, som de nu have paa Skolelærernes, hvad der vilde være meget uheldigt, hvorfor Sagen bedre